

DELEGATURA UOKIK W KATOWICACH

Katowice, dnia 2004-02-27

RKT-61-01/04/HS

Decyzja Nr RKT 13/2004

I. Na podstawie art. 23 c) w związku z art. 23 a) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 60, poz. 535 i Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego Komunalnik Sp. z o.o. z siedzibą w Jastrzębiu Zdrój przy ul. Kolejowej 30, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, w ten sposób, że w/w Spółka stosuje w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawieranych z konsumentami zapis § 12 – *spory wynikłe pomiędzy stronami w związku z realizacją postanowień niniejszej umowy rozpatrywać będzie Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju*, i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 23 c) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 60, poz. 535 i Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo-Handlowemu Komunalnik Sp. z o.o. z siedzibą w Jastrzębiu Zdrój przy ul. Kolejowej 30, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonego postanowienia umownego zawartego w § 12 umów na wywóz odpadów komunalnych, w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawartych z konsumentami, a nie wykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie – w terminie 30 dni od otrzymania niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 Nr 60, poz. 535 i Nr 170, poz. 1652) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
postanawia się zobowiązać Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe Komunalnik Sp. z o.o. z siedzibą w Jastrzębiu Zdrój przy ul. Kolejowej 30, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 23,00 zł (słownie: dwadzieścia trzy złote).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwanego organem antymonopolowym) wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe KOMUNALNIK Sp. z o.o. z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju przy ul. Kolejowej 30 (dalej zwanego przedsiębiorcą), praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, w ten sposób, że przedsiębiorca stosuje w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawieranych z konsumentami zapis § 12 – *spory wynikłe pomiędzy stronami w związku z realizacją postanowień niniejszej umowy rozpatrywać będzie Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju*, co może stanowić naruszenie art. 23 a) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 ze zm: Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535 i Nr 170, poz. 1652 - dalej zwanej ustawą antymonopolową).

Przedmiotem działalności przedsiębiorcy jest oczyszczanie, wywóz śmieci (karta nr 7). Obsługuje on (...) nieruchomości (karta nr 5). Świadczy usługi konsumentom na terenie następujących gmin województwa śląskiego: (...)

W odpowiedzi na zarzut organu antymonopolowego przedsiębiorca wyjaśnił, że kwestionowany zapis zawarty jest w umowach z poszczególnymi klientami. Strony mają możliwość negocjowania wszystkich postanowień umownych w tym również określenia właściwości miejscowej sądu. Zdaniem przedsiębiorcy § 12 umów „jest zgodny z ustawowymi uprawnieniami stron umów określonymi w art. 46 k.p.c., (...) strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sporu sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy co do sporu mogącego się pojawić w przyszłości to skorzystanie z tego przywileju nie może stanowić praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów albowiem wynika wprost z ustawy.” Przedsiębiorca poinformował organ antymonopolowy, że jest skłonny zmienić § 12 umów (karta nr 18).

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 23 a) ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ustawa antymonopolowa w art. 23 a) ust. 2 stanowi: za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.*

Definicję konsumenta zawiera art. 4 pkt 11 ustawy antymonopolowej. *Ilekoć w ustawie jest mowa o konsumencie - rozumie się przez to osobę, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.*

Każdy przedsiębiorca w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zgodnie z art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego zobowiązany jest do należytej staranności, w tym do przestrzegania przepisów i postępowania zgodnie z wymogami ustawy antymonopolowej.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 2002r. w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 180, poz. 1508 ze zm.) dla gmin Jastrzębie i Pawłowice określa jako

właściwy Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju, dla gminy Zebrzydowice określa jako właściwy Sąd Rejonowy w Cieszynie, dla gminy Suszec określa jako właściwy Sąd Rejonowy w Pszczynie, a dla gminy Mszana określa jako właściwy Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim.

Stosowany przez przedsiębiorcę w umowach zawieranych z konsumentami zapis § 12 wzorców umów jest niezgodny z art. 385 (3) pkt 23 k.c. stanowiącym że *niedozwolonymi postanowieniami umów są te, które wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcia sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.*

Stosowany przez przedsiębiorcę w umowach zawieranych z konsumentami zapis § 12 wyłącza rozpoznanie sprawy przez sąd według właściwości przemiennej i zapis taki ogranicza uprawnienie konsumenta do wyboru miejsca skierowania pozwu. W sprawach konsumenckich przepisy k.p.c. nie zastrzegają właściwości wyłącznej.

Oceny postanowień wzorców umowy dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Podobnie brzmiące niedozwolone postanowienia wzorców umów były oceniane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W podobnej sytuacji Sąd orzekł – „zapis ten wyłącza rozpoznanie sprawy przed sądem właściwym według właściwości przemiennej, w świetle art. 33, 34, 35, 36 k.p.c. Nadto w przypadku zmiany siedziby pozwanego, zapis ten wyłącza sąd właściwy w myśl art. 30 k.p.c.” (wyrok z dnia 21.08.2002r. sygn. akt XVII Amc 50/01; podobnie wyrok z dnia 12.08.2002r. sygn. akt Amc 33/01 i wyrok z dnia 08.05.2002r. sygn. akt Amc 35/01). W rejestrze postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone pod pozycją 41 wpisaną do rejestru w dniu 30.06.2003r. znajduje się następujący zapis „Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie.” W przedmiotowym rejestrze pod pozycją 76 wpisaną do rejestru w dniu 14.08.2003r. znajduje się następujący zapis „Strony wykorzystają wszelkie możliwości do polubownego rozwiązania ewentualnych spraw wynikających z niniejszej umowy. Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed Sądem Rejonowym w Tychach lub przed Sądem Okręgowym w Katowicach.” Następnie pod pozycją 77 wpisaną do rejestru w dniu 14.08.2003r. znajduje się następujące niedozwolone postanowienie wzorca umowy „Strony niniejszej umowy zobowiązują się do dołożenia wszelkich starań w celu polubownego rozstrzygnięcia ewentualnych sporów. Sądem właściwym do rozstrzygania będzie sąd miejsca siedziby EFB.” Przedsiębiorca w umowach zawieranych z konsumentami stosuje zapis „... rozpatrywać będzie Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju”. Siedziba przedsiębiorcy mieści się w Jastrzębiu Zdroju, a działalność prowadzona jest na terenie kilku gmin. Określenia stosowane przez przedsiębiorcę i określenia zamieszczone w jawnym rejestrze są określeniami podobnymi, albowiem wskazują konsumentowi jaki sąd jest właściwy do rozstrzygania sporów. W przedmiotowej sprawie stosowany w umowach zawieranych z konsumentami zapis może wyłączać rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy miejscowo w przypadku, gdy miejsce zamieszkania lub siedziby konsumenta będzie inne niż miejsce siedziby przedsiębiorcy. Z tego względu konsument może być zmuszony do prowadzenia procesu w miejscu siedziby przedsiębiorcy.

Umieszczenie przedmiotowych zapisów w jawnym rejestrze skutkuje tym, że z datą dokonania wpisu zabronione jest stosowanie niedozwolonych postanowień wzorców umów. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze, jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu

stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Sąd dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c.), spełniają one funkcję podobną do przepisów prawa. W przedmiotowej sprawie porównywane postanowienia nie brzmią literalnie tak samo, jednak w taki sam sposób określają właściwość sądu, który jest według umowy właściwy do rozstrzygania sporów. Postanowienia: kwestionowane oraz wpisane do rejestru ograniczają możliwość rozstrzygania sporów do sądu właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy. Takie narzucenie sądu jest sprzeczne z regulacjami k.p.c. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Stąd też, jak wykazano powyżej, działalność przedsiębiorcy jest sprzeczna z art. 23 a ust. 2 ustawy antymonopolowej.

Zdaniem przedsiębiorcy § 12 umów „jest zgodny z ustawowymi uprawnieniami stron umów określonymi w art. 46 k.p.c. Skoro treść tego przepisu stanowi, że strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sporu sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy co do sporu mogącego się pojawić w przyszłości to skorzystanie z tego przywileju nie może stanowić praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów albowiem wynika wprost z ustawy.” Powołany przez przedsiębiorcę art. 46 § 1 i 2 k.p.c. stanowi: *”Strony mogą się umówić na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. Strony mogą również ograniczyć umową pisemną prawo wyboru powoda pomiędzy kilku sądami właściwymi dla takich sporów. Strony nie mogą jednak zmieniać właściwości wyłącznej.”* Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego¹ - Sąd wskazany w umowie jest w zakresie jej obowiązywania sądem wyłącznie właściwym, tzn. że treść umowy wyłącza skutecznie stosowanie przepisów o właściwości ogólnej i przemiennej. W zasadzie chodzi tu o wskazanie sądu, którego właściwość nie wynika z przepisów k.p.c. dotyczących zarówno właściwości ogólnej, jak i przemiennej, a więc sądu, który na podstawie tych przepisów nie byłby właściwy do rozpoznania sprawy² Tak więc powołany przepis dotyczy właściwości miejscowej sądu, nie dotyczy właściwości rzeczowej lub funkcjonalnej. W sprawach konsumentów istotne znaczenie mają zapisy art. 34 K.p.c., zgodnie z którym powództwo wytoczyć można przed „sąd miejsca jej wykonania”, a według art. 35 k.p.c. „przed sąd w którego okręgu nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”. Skoro według tego powołanego przez przedsiębiorcę przepisu sąd wskazany w umowie jest sądem wyłącznie właściwym, trudno doszukać się tu przywileju dla konsumentów zamieszkałych w gminach: (...). W przypadku ewentualnych sporów i stosownie do rozporządzenia w sprawie (...) sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości, mieszkańcy gminy (...) mogą kierować stosowne pozwy do Sądu Rejonowego w Cieszynie, mieszkańcy gminy (...) – do Sądu Rejonowego w Pszczynie, a mieszkańcy gminy (...), do Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim.

Zgodnie z art. 23a) ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy.* Przedmiotem niniejszego postępowania było dokonanie oceny, czy przedsiębiorca stosuje

¹ Wyrok Sądu Najwyższego II CZ 91/75, OSPiKA 1977, Nr 5, poz. 83.

² Tadeusz Ereciński, Jacek Gudowski, Maria Jędrzejewska Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Tom I. Wydanie 4. Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis Warszawa 2003, s. 152

niedozwolone postanowienia umowne, których wykorzystywanie w obrocie z konsumentami jest zabronione. Przez stosowanie niedozwolonych postanowień umownych rozumieć należy realizowanie zawartej umowy w oparciu o zakazane postanowienia, tak więc realizację umowy w sposób zakazany. Jak wykazano powyżej, przedsiębiorca naruszył prawo poprzez stosowanie zakazanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Posługiwanie się postanowieniem, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone jest zakazane z mocy prawa. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można stwierdzić, iż praktyka polegająca na narzuceniu sądu ze względu na jego lokalizację geograficzną, który ma rozstrzygać spory wynikłe z umowy, narusza zbiorowy interes konsumentów.

Ustawa antymonopolowa reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów znaczy dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą antymonopolową dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa antymonopolowa w odniesieniu do konsumentów chroni ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Działaniami antykonsumenckimi są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. Skutkami działań przedsiębiorcy dotknięci są wszyscy konsumenci, którzy zawarli z nim umowy, a także potencjalni konsumenci. Działania przedsiębiorcy wywołują niekorzystne zjawiska, albowiem są niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Wobec powyższego, organ antymonopolowy przedstawione zachowanie przedsiębiorcy uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z art. 23 c) ust. 2 ustawy antymonopolowej w decyzji, organ antymonopolowy może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. W związku z powyższym określa się przedsiębiorcy środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonego postanowienia umownego zawartego w § 12 umów na wywóz odpadów komunalnych, w umowach na wywóz odpadów komunalnych, zawartych z konsumentami, a nie wykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie – w terminie 30 dni od otrzymania niniejszej decyzji.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 72 ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu. W wyniku tego postępowania organ antymonopolowy w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 23,00 zł związane z korespondencją organu antymonopolowego z przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 23,00 zł (słownie: dwadzieścia trzy złote). W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie III sentencji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral